

hed ved at slutte sig, og som da Rigsda-
gen vil kunne behandle. Jeg troer saaledes,
for at fremhæve et Par enkelte af de Punkter,
der af den sidste ærede Rigsdagsmand bleve
nævnte, at det ingenlunde gik an, ved en nøj-
agtig Fortolkning af Pensionsloven at behandle
de Afstedigede, som her omtales, som dem, der
efter Pensionslovens Bestemmelser skulle sættes
paa Bartpenge, idet mangfoldige af dem jo
aaenbart ikke vare i en saadan Stilling, at
det som dem kunde siges, at deres Embeder
bleve „inddragne“. Heller ikke troer jeg, at
det vilde have været en saadan Behandling,
med hvilken de kunde have været fuldkomment
tilfredse; thi det maa erindres, at Bestemmel-
sen i Pensionsloven angaaende dem, der sæt-
tes paa Bartpenge, kun gaaer ud paa, at den
Bedkommende, uanset den Tjenestetid, som han
forøvrigt har, i 5 Aar skal nyde en Indtægt,
svarende til $\frac{2}{3}$ af hans Embedsindtægt; men
efter Forløbet af disse 5 Aar skal han træde
over paa Pension efter de sædvanlige Regler.
Det vilde altsaa være en meget kort Frist, i
hvilken man vilde have givet de Paagældende
en noget forøget Indtægt, og det vilde vistnok
ingenlunde fyldestgjøre det Billighedskrav, som
de i og for sig kunde have havt Anledning til
at vente fyldestgjort.

Bed et af de andre Andragender, som for
Diebliffet ere under Forhandling, blev der af
en anden æret Rigsdagsmand gjort opmærksom
paa, at der vel ikke kunde være Noget til Hin-
der for, at Loven af 9de April 1851 kunde
komme Bedkommende til gode, idet det af den
citerede Lov blev ansøgt, at det deraf kun
fremgik, at i Reglen skulde Loven ikke komme
til at yttre nogen Indskyldelse paa allerede fast-
satte Pensioner, hvoraf den nævnte Rigsdags-
mand da udlevede, at just deri, at det i Reg-
len ikke skulde kunne faae nogen Indskyldelse,
laa en Indrømmelse af, at der altsaa i en-
kelte Tilfælde skulde være en Bemyndigelse til-
stede for Regjeringen til at forandre tidligere
Pensioner. Ja, det vil jeg ikke modsig; men
den ærede Rigsdagsmand citerede ikke fuld-
stændigt; thi der staaer i Paragraphen, hvor-
til der henvises — som var § 44 og ikke §
40 — vel saaledes; som af ham angivet:
„Nærværende Lov faaer i Reglen ingen Ind-

skyldelse paa de allerede tilstaaede Pensioner og
Understøttelser;“ men saa tilføies der: „for-
saa vidt disse dog ere tillagte Invalider fra Kri-
gen siden 1848 samt deres og de Falvnes Ef-
terladte, og maatte være ringere end det Bel-
øb, som kan tilkomme dem efter denne Lov,
blive de at bestemme og forhøje overeensstem-
mende med de deri givne Forrifter“. Jeg
mener nu, at denne Lovregel er fuldkomment
klar, og at der ikke kan være Tale om, som
her anført, at forhøje ældre Pensioner. Hvor
billigt og hvor ønskeligt det end kunde være,
at saadanne Pensioner ogsaa kunde gives en
Forhøielse, saa vilde det ingenlunde kunne gaae
an i Genhold til den citerede Lovbestemmelse
at foranledige det. Til Slutning maa jeg,
for at forebygge Misforstaaelse, dog udtale,
at, naar der i Genhold til den Bemyndigelse,
der er givet af Rigsdagen, er tilstaaet Pensioner
i Anledning af den sidste Krig, saa be-
tragter jeg naturligtvis disse Pensioner, naar
de i sin Tid af Rigsdagen ere stadfæstede som
livsvarige Pensioner, som Pensioner, om hvis
senere Inddragning der ikke kan være Tale.

Winther: Jeg skal med Hensyn til den
ærede Finansministers Bemærkning mod, hvad
jeg har anført, blot sige, at det forekommer
mig, at, fordi der er nævnt een Undtagelse,
saa følger deraf ikke med Nødvendighed, at der
ikke skulde kunne gives flere Undtagelser. Ved
det foreliggende Tilfælde skal jeg kun give den
Oplysning, at Ansøgeren var gaaet af 9 Uger,
forinden Pensionsloven udkom, at han havde
tjent i 31 Aar, og at det var en tilfældig Om-
stændighed, der bevirkede, at han kom til at
gaae af. Netop da han skulde have marscheret
til Slesvig med sin Bataillon, var han ved
et Sygdomstilfælde forhindret for at kunne
gøre dette, og derfor blev han nødsaget til at
søge sin Afsted. Jeg skal forøvrigt ikke tillade
mig at gaae videre ind paa Sagen, siden jeg
ulykkeligvis ikke har stillet noget Endrings-
forslag.

Finansministeren: Jeg maa blot
endnu tilføie, at det ikke kan have været min
Mening at udtale mig mod det Billige i, at
den Bedkommende fik en forhøiet Pension; men